

Pinstrup: Til det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) skal jeg sige, at han var ikke med ved det Møde, hvor Landboforeningernes Repræsentanter var tilkaldte sammen med Prisreguleringskommissionen, og det ærede Medlem deltog heller ikke i Forhandlingerne i det derom nedsatte Udvalg. Forholdet var, at jeg, som sagt, i det første Møde fremsatte Forslag om at foretage en Ligning. Men mit Forslag fandt ikke Tilslutning hos det ærede Medlems Partifæller og heller ikke hos Repræsentanterne for Husmandsforeningerne. Det ærede Medlem indser vistnok godt, at det havde været en mere rationel Vej at gaa, og det vilde have forvoldt mindre Ulemper for Landboerne, om man resolut havde taget det Standpunkt den Gang at slutte sig til Landboforeningernes Stilling paa dette Omraade. Men da vi, som sagt, ikke fandt Tilslutning, ræsonnerede vi som saa: Lad os se at faa en enig Indstilling, og vi gik derefter over til det, de andre holdt paa. Det er muligt, at det var en Fejl, at vi stejlt skulde være blevet staaende paa det, vi selv havde skitseret, men nu har vi altsaa ikke gjort det. Da vi kom til det afsluttende Møde i Kommissionen, var jeg, som den højtærede Minister meget godt ved, Ordfører for Landboforeningerne, og jeg røgtede mit Ordførerskab paa den Maade, som jeg var bemyndiget til. Jeg sagde, at efter vor Mening løser denne Afgørelse ikke Sagen tilfredsstillende, men vi var gaaet med dertil i Haab om at faa en enig Indstilling, og det var muligt, at Ministeren satte Pris derpaa. I øvrigt var den Fremgangsmaade, der var skitseret af Landboforeningerne, lige til og let at forstaa. Hvis Regeringen havde villet gaa den Vej, kunde den meget let have hittet paa det uden yderligere Fingerpeg. Men naar Regeringen, der har Ansvaret, mener, at det er nok, der er forlangt i dette Forbud, kan vi andre ogsaa slaa os til Ro, indtil det viser sig, at det ikke er tilfredsstillende.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg vil ikke lade denne Forhandling gaa til Ende uden at takke det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) for den Haandsrækning, han yder mig i denne vanskelige Sag — maaske yder det ærede Medlem den dog paa en noget anden Maade, end en og anden har tænkt sig det. Det ærede Medlem har i Dag meget stærkt udtalt — og jeg beder ærede Medlemmer om at fastholde disse Udtalelser i deres Erindring —, at Landboforeningernes Standpunkt var, at man

burde gaa til en Udskrivning af Korn. Jeg har ikke tidligere haft fuldt ud denne Overbevisning. Paa Mødet blev der talt saaledes, at jeg fik det Indtryk, at det maaske mere var en Tanke, som det ærede Medlem fra Sæby havde — og brugte i et bestemt Formaalets Tjeneste —, end at det var en fastsluttet Plan hos Landboforeningerne, at man burde gaa denne Vej. Men nu har altsaa det ærede Medlem i Dag sagt, at det er de samlede Landboforeningers Standpunkt, at Udskrivning af Korn bør man gaa til. Jeg har den 24. Oktober bedt Landboforeningerne om at give Udkast til denne Plan, thi det er jo en alvorlig Ting, naar noget saadant skal foregaa. Landboforeningerne har selv ønsket at blive taget med paa Raad i dette Spørgsmaal, og ikke blot bør dette ske, men vi maa ogsaa kræve af dem, at de gør deres Indfyldelse gældende ved dette Spørgsmaals endelige Ordning. Den 24. Oktober bad jeg dem altsaa om at faa denne Plan. Den 30. Oktober svarede de, at de vilde vente. Jeg har sagt tidligere, at jeg ikke tror, det var forstandigt at lade disse Dage gaa ubenyttet hen. Men naar der nu paa ny rettes en Opfordring til dem om at udarbejde et saadant Forslag, føler jeg mig i Henhold til den Haandsrækning, som det ærede Medlem fra Sæby i Dag har givet mig, fuldt og fast overbevist om, at dette Forslag ogsaa vil fremkomme som Udtryk for, hvad de samvirkende Landboforeninger mener, der bør gøres, og at hvis det derefter bliver nødvendigt at udskrive alt det Brødkorn, der findes her i Landet, vil Landboforeningernes Mænd støtte mig deri, ligesom det ærede Medlem fra Sæby har støttet mig.

Lillelund: Den højtærede Minister søgte at give det Udseende af, at Ministerens Stilling i det bekendte Cirkulære lagde lige saa faa Hindringer i Vejen for Landboerne, som Tilfældet vil blive ved den i Lovforslaget indførte Ændring. Nu er det de stedlige Kommissioner, der har Afgørelsen, og de meddeler blot Amtet den Afgørelse, de har truffet, men efter Ministerens Cirkulære var det Amtet, der havde Afgørelsen, det forekommer mig at være en stor Forskel og saa stor, at det gør mig det muligt at stemme for Straffebestemmelserne. Jeg vil ikke være ondskabsfuld overfor den ærede Minister, men naar Ministeren mente, at de to Veje var lige lette, vil jeg dog bede den ærede Minister overveje, om der ikke er en meget